

„Азъ не искамъ и за напрѣдъ
Мирно да робувамъ
За свобода за щастие
Само да бълнувамъ“

И рѣшавашъ мисленно, че трѣбва да умрѣшъ, непрѣменно да умрѣшъ за това толкова мило отечество, и отъ устата ти неволно се произнася славната войнишка дума: напрѣдъ!

Така замислени вървеха момчетата напрѣдъ тихо безъ никаква глъчка.

По едно врѣме първитѣ рѣдове се спрѣха и почнаха да гърмятъ. Сърдцето още по-силно затупа. Отъ веднѣжъ—безъ команда, прѣснаха се момчетата въ дѣсно и въ лѣво отъ първитѣ рѣдове, залѣгнаха кой задъ дърво, кой задъ камъкъ и почнаха да гърмятъ. И гърмятъ ли гърмятъ! Ама въ какво гърмятъ едва ли десетъ души знаеха. Инстинктивно, ей тъй е, стрѣляха всички, защото и другитѣ стрѣляха. Всѣкой—види се — мислеше, че трѣбва да се стрѣля. Но на какво, о Господи?! — На вѣтъра! — само и само да се стрѣля.

Войводата странно ядосанъ туку препускахе коня си по линията и викаше отъ група на група колкото му гласъ държи: „не стрѣляйте, не стрѣляйте! Много сж далечъ“. Стрѣлбата се спираше тукъ тамъ и пакъ подновяваше, до гдѣто най-послѣ слѣдъ четвъртъ часа отъ глупавото ѝ почванне съвсѣмъ утихна.

— „Пусии си правете, пусии, а че га приближатъ, тогава ще ги биемъ“, викаше войводата. Хеле поуталожиха се, поуспокоиха се момчетата. Получиха онова хладнокрѣвие, което е толкова нужно на войника въ боя. И почнаха да си правятъ „пусии“ отъ прѣтъ и камъни съ своитѣ тесащи, които изпълняваха длѣжността и на лопатитѣ.

Утихнаха гърмежитѣ и отъ къмъ дѣсната и лѣвата ни страна. Послѣ ни расправиха, че и въ другитѣ чети гърмението се почнало безъ команда, щомъ се заблѣжлила турската колона, и едва се спрѣло.

Башибозушката чета, която запалила сръбската караулка, и се тъкмяла да влѣзе въ Сърбия и потрашува изъ нѣкое друго погранично село, щомъ осѣтила, че въ с. Ново-Корито